

LUKRAZNEBA

VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 8.

Jezus, pastir si.
Mi tvoje ovčice.

Daj,
da ne krenemo
s pota resnice.

Jezus — dobri pastir

(Za 2. nedeljo po veliki noči.)

Ali ni naslovna slika pričujoče številke »Lučke« zares lepa? Jezus drži v naročju ljubeznivo belo ovčko in jo nese v svoj hlev.

Jezus imenuje samega sebe dobrega pastirja, da bi nam razložil vso svojo veliko ljubezen, ki jo ima do nas.

V bližnjem gozdu preži volk na čredo; rad bi ugrabil lepo jagnje. Pastir pa čuje in ko zagleda, da se bliža nevarna žival, skoči junaško proti njej in se bori za svojo čredo na življenje in smrt.

Če bi imele ovce najetega pastirja, bi bilo pač slabo z njimi. Zakaj temu ni dosti mar za ovce in če bi prišel volk, bi zbežal.

Jezus pa je dobri pastir, ki pase in brani svoje ovčice. Če pride volk, to je hudobni duh, ga Jezus odločno zavrne. Gospod je dal celo svoje življenje za ovce. Nobena žrtev mu ni pretežka. Jezus pozna dobro svoje ovce, ovce pa poznajo njega, zato zapuajo vanj in ga rade ubogajo.

Pa ima dobri pastir še druge ovce, ki niso iz hleva izvoljenega ljudstva; dobri pastir ljubi tudi te. Hoče jih voditi in varovati, kakor ostale. Želi jih pripeljati v varno zavetje svoje Cerkve. Dobro jih pozna in ve, da mu bodo rade sledile. Potem bo ena čreda in en pastir.

Katere so te ovce, ki jih omenja Gospod? To so dragocene človeške duše. Jezusovo oko in njegova ljubezen gre skozi stoletja prav v naše dni. Izgubljene ovčice išče dobri pastir, ovčice, ki so jih zlobneži zvalili iz Jezusovega varstva. Jezus govori: »Moj glas bodo poslušale te uboge, zapeljane ovčice, zveste mi bodo postale, ko pride njihova ura milosti.«

O Jezus! Mi Lučkarji smo tvoje ovčice. Kajne, naš dobri pastir, da boš nas, svoje male ovčke pasel, varoval branil in rešil. In mi ti hočemo pomagati pri iskanju ovčic, ki so se izgubile.

Otroci, ki natančno izpolnjujejo »Jezusove dneve« poslušajo Jezusov sladki glas in delajo svojemu božjemu pastirju samo veselje. Sami skušajo postati dobri pastirji svojim mlajšim bratcem in sestricam, sošolcem in sošolkam s tem, da dajejo lep zgled. Nikogar ne sodijo, pač pa prosijo pri sv. maši in sv. obhajilu za uboge izgubljene ovce, za grešnike, brezverce in po-

gane, da bi jih Jezus pripeljal iz teme k luči, iz smrti k življenju, iz nevere k veri.

Vprašaj se kakšna ovčica Jezusova si ti? zvesta ali nezvesta? In pa: ali pomagaš s svojo molitvijo in svojim zgledom Jezusu pri njegovi pastirski službi?

*

Dobri pastir je dal življenje za svoje ovčice

Na križ razpet
objemaš svet,
odpuščaš mu krivice.
In zreš ljubo
na čredico,
ki žejna je resnice.

Predrago kri
prelil si ti
za ovčke izgubljene.
Vse žrtvoval,
življenje dal
za najbolj zapuščene.

Naj dvigne nas
tvoj mili glas
iz grehov in slabosti.
Saj v tebi se
težave vse
spreminjajo v sladkosti.

Prijateljski pogovori o sv. maši

Predglasje.

Prošnje nad darovi na oltarju zaključi mašnik z glasnim: »na vse vekov veke.« In ljudstvo oziroma strežnik odgovori: »Amen.« Sv. Hieronim pravi, da se je ob njegovem času ta amen kot grom razlegal po cerkvi. S tem hoče ljudstvo mašniku reči: »kar si prosil, to prosimo tudi mi, kakor si prosil, tako bodi, tako se zgôdi!«

Nato mašnik pozove vernike, naj povzdignejo svoja srca h Gospodu: »Kvišku srca!« Ljudstvo odgovori: »Imamo jih pri Gospodu«, t. j. smo v njegovi navzočnosti, gledamo vanj. In klicu mašnikovemu: »Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu!« odgovorimo: »Spodobi se in pravično je.«

Zares, dragi mali kristjani; vsekakor je primerno in zveličavno, da se Bogu vedno in povsod zahvaljujemo! Mar ni Bog naš Oče, naš dobri oče? Čim bolj se mu bomo zahvaljevali za dobrote, tem raje nas bo imel, tem preje nam bo pomagal.

Toda mi se ne moremo vredno zahvaljevati Bogu, smo namreč preubogi. Zato se zahvaljujmo po Jezusu Kristusu! On se zahvaljuje Bogu na popoln način. Tudi angeli delajo tako. Pridružimo se torej angelom, tem čistim duhovom, ponavljajmo z njimi, kar pojejo neprestano v nebesih: Svet, svet, svet si ti, o Gospod naš Bog!

Prerok Izaija pravi, da angeli nikoli ne počivajo, marveč noč in dan presrečni prepevajo nebeški slavospev: »svet, svet, svet.« Tudi svetniki neprenehoma ponavljajo: »aleluja, aleluja.«

Ko torej strežnik pri »S v e t e m - s a n k t u s u« z zvončkom trikrat pozvoni, tedaj se moramo vesti, kakor da smo v nebesih med angeli in svetniki pred prestolom Jagnjetovim. Na zemlji je Jagnjetov prestol oltar. — »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu. Slava na višavah.« S temi besedami so hebrejski otroci na cvetno nedeljo vzklikali Jezusu, ko je slovesno jezdil v Jeruzalem. Z istim radostnim vzklikom sprejmimo tudi mi Jezusa, ko bo prišel na oltar in stopil med nas! —

Pričakujmo ga z velikim veseljem! Voščimo mu že vnaprej dobrodošlico! Zelo spoštljivo in iz vsega srca mu recimo skupno z duhovnikom: »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!«

Stalni del sv. maše.

Nastopil je trenutek, ko so angeli obdali oltar. Na zvončkov glas vsi verniki pokleknejo in v ponižni molitvi pričakujejo povzdigovanja. Mašnik začne moliti stalni del sv. maše, moli tiho, ves je zatopljen v veliko dejanje, ki se bo izvršilo na oltarju. —

Povzdigne roke in oči proti nebu, kakor kdor pričakuje pomoči od zgoraj. Nato zopet povese oči in pogleda na kruh na oltarju in prosi večnega Očeta, naj sprejme našo daritev z ozirom na svojega božjega Sina.

Nato moli za sv. katoliško cerkev, da bi ji dobri Bog podelil mir, jo varoval, zedinjal in vladal po vsem svetu. Koliko sovražnikov ima sv. Cerkev! Pekel jo sovraži, zlobni ljudje, brezbožni in neverni jo črtijo in ji skušajo škodovati. Kako potrebno je, da radi molimo za sv. Cerkev in njene otroke, njene ude.

Čisto naravno je, da mašnik moli tudi za našega sv. očeta papeža, ki je Cerkvi vidni poglavar. — Papež je naslednik sv. Petra, oče vseh katoličanov, namestnik našega božjega Poglavarja Jezusa Kristusa. Saj se spominjate, kako se je božji Učenik po svojem vstajenju prikazal sv. Petru in mu trikrat rekel: »Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce!« To velja tudi za naslednike sv. Petra, papeže. Ljubimo vrhovnega poglavarja sv. Cerkve, on je naš oče, oče naših duš, ki jih razsvetljuje s svojimi nezmotnimi nauki.

Za papežem imenuje mašnik po imenu svojega škofa in moli zanj. Glejte, v vsaki škofiji zastopa sv. očeta škof. Škof je oče in pastir škofije, v kateri smo! On je družinski oče vseh duhovnikov in kristjanov škofije. On nas vodi in uči. Kako spoštovanje smo torej dolžni svojemu škofu! Kako potreben je pa tudi naših molitev, ko ima tako težko in odgovorno službo. — On moli in se žrtvuje za nas, mi molimo in darujemo zanj!

Končno moli mašnik za vso pravoverno sv. Cerkev. Vsi udje sv. Cerkve prejemajo delež milosti vseh sv. maš; koliko duhovnih dobrot so deležni, ko se vsak dan daruje sv. maša na tisoč in tisoč oltarjih! Vsako uro se lahko združimo s kakim duhovnikom, ki daruje sv. mašo. Mislimo na to: Moj Bog, častim te z duhovnikom, ki sedaj mašuje.

Spomin živih.

Za tem se spomnimo še dragih, v molitev nam priporočenih živečih oseb. Mašnik sklene roke in se po imenu spominja goto-

vih oseb. Spominjajmo se v tem trenutku dragih staršev, bratov in sestra, svojih sorodnikov in dobrotnikov, svojih dušnih pastirjev, vseh, ki nas vzgajajo in uče.

Nato priporoči mašnik Bogu še vse navzoče kajti vprav navzoči imajo posebno pravico do sadov sv. daritve. O kako zna Gospod poplačati tistim, ki radi hodijo k sv. maši.

Čujte to-le zgodbo! Sv. Elizabeta, portugalska kraljica, je imela v svoji službi več malih služabnikov. Eden teh je ubežal nekoč smrti vprav zato, ker je šel k sv. maši. Bilo je pa tako!

Kraljica je imela zelo rada nekega mladega služabnika radi njegove nedolžnosti in pobožnosti. To je vzbudilo v drugih, zlasti v nekem zlobnem služabniku hudo zavist. Nevoščljivec je šel h kralju in je svojega malega tovariša tako grdo očrnil in celo s prisego pričal, da je kralj nedolžnega dečka obsodil na smrt. Naročil je kralj možem, ki so v veliki pečnici žgali apno: »Jutri vam bom poslal nekega služabnika. Vprašal vas bo, če ste izvršili kraljev ukaz. Brez obotavljanja ga zgrabite in vrzite v pečnico!« — Naslednjega dne je poslal kralj pobožnega dečka k tem možem. Spotoma je deček zagledal cerkev, kjer je bila pravkar sv. maša. Spomnil se je svoje matere in njenih besed, ko mu je često rekla: Sin moj, nikar ne opuščaj prilike, biti pri sv. maši, če le moreš! In deček je vstopil v cerkev. Končana je bila sicer prva sv. maša, a počakal je na drugo in bil celo pri tretji, nobene ni hotel opustiti. — Med tem je postal kralj nemiren, da ne dobi tako dolgo nikake novice, zato je poslal zlobnega služabnika vprašat može, če so povelje izvršili. Komaj je le-ta izpregovoril, že so ga možje zgrabili in pahnili v vroče apno. Čez nekaj časa pride dobri služabnik. Vpraša istotako, a odgovore mu, da je ukaz izvršen. To sporoči kralju.

Morete si misliti, kako se je kralj začudil, ko je zvedel, kaj se je zgodilo. Spoznal je dečkovo nedolžnost in ga je odslej jako ljubil in cenil.

Tako, dragi prijatelji, dobri Bog na poseben način vedno varuje otroke, ki radi hodijo k sv. maši. Sv. maša je najmočnejša molitev.

Še nekaj moram pripomniti! Mašnik govori: »Spomni se, Gospod, vseh okrog stoječih, katerih vero poznaš ali veš za njih pobožnost...« Navzoči pri sv. maši morajo torej biti pobožni! Kaj se to pravi? Z vso pozornostjo in skrbnostjo je treba paziti na to, kar se godi na oltarju, združevati se z vsem, kar dela in

govori mašnik. Ne bodite torej kakor tisti, ki so v cerkvi le s telesom, njih misli pa so bogvekjke. Tudi se ne pogovarjajte, ko se daruje Jezus za vas! Ne glejte nazaj, ne obračajte se, da bi videli, kdo je prišel v cerkev ali kdo odšel!

Spomin zmagoslavne Cerkve.

Ko smo priporočili Bogu same sebe in svoje življenje, svoje ljube in drage, vso trpečo in vojskujočo se Cerkev, je primerno, da se spomnimo tudi Cerkve v nebesih, zmagoslavne Cerkve, svetnikov božjih.

Mašnik pozove vse svetnike v velikem dejanju, ki se bo kmalu izvršilo na oltarju. Tudi tukaj naprej imenuje preblazeno Devico Marijo. Vsakikrat, ko slišimo ime svoje nebeške Matere, se vzradosti naše srce, saj jo tako zelo ljubimo! Kako čast ji izkazuje sv. Cerkev, ko imenuje njeno ime ob tako slovesnem trenutku. To jo bolj počasti in razveseli kot vse naše zasebne pobožnosti. — Isto je z apostoli in mučenci, ki jih nato imenujemo. Apostoli so temelji in stebri sv. Cerkve.

Vsa nebesa povabimo, naj se združijo z nami. Svetniki razumejo veliko bolj veličino sv. daritve, zelo so pozorni na vse, kar se bo zgodilo na oltarju. Le združimo se z njimi! Zlasti mislimo na onega svetnika, katerega god ta dan obhajamo!

Glejte torej, vsa krščanska družina sv. Cerkve je povabljena k sv. daritvi velikega duhovnika Jezusa Kristusa, Cerkev na zemlji in Cerkev v nebesih. Kako lepo občestvo pri tem velikem dejanju katoliškega bogoslužja! Naši prijatelji — svetniki v nebesih in verniki, vsi sodelujemo!

Sonja:

Moje pesmi

Če bi mogla zbrati ptičke,
ki te s pesmijo slave,
pa bi hvalnice njih krasne
zlila v pesmi te.

Toda več kot spevom ptičic
pesmim svojim hočem dati.
V njih ljubezen neomajno
zate, Jezus, hočem zbrati.

Jezus obišče pravične v predpeklju.

Ko se je na križu Jezusova duša ločila od telesa, je šla v predpekli, kjer so pravični stare zaveze čakali odrešenja. Slika nam predstavlja Odrešenika, ki oznanja tem svetim dušam, da je že prežil svojo kri in da so nebeška vrata že odprta. Pred Jezusom klečita Adam in Eva, za njima pa Mozes s kamnitima tablama. Pod Zveličarjevimi nogami se zvijajo hudobni duhovi. Angeli kažejo pravičnim znake Jezusovega trpljenja. Prvi drži trst in Judeževe srebrnike, drugi Veronikin prt, tretji križ, četrti bakljo, sulico in gobo, peti steber bičanja in šesti lestvo. Misliti si moremo, s kakšnim navdušenjem so pravični pozdravili Gospoda, ki so ga s tolikim hrepenenjem čakali.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Janče: »Pravzaprav Sivec tudi ni nič bolj njen nego moj in tvoj. Le skoči po merico ovsu in ga z njim izvabi proč, pa tako, da te Taškarca ne zapazi!«

Jaz sem pa vse to slišal in razumel. Ko se je torej Andrej vrnil z merico ovsu v predpasniku, sem mu pokazal hrbet in

stopil k materi Taškarci, ki se je pogovarjala s prijatelji. Andrej je tiščal za menoj, Janče me je pa celo pograbil za ušesa in mi skušal glavo obrniti, ker je prismode mislil, da ovsa ne vidim. Jaz se pa še premaknil nisem, čeprav me je strašno mikalo, da bi vsaj malo pokusil. Janče me je zato začel vleči za seboj, Andrej pa me porivati, jaz pa sem zarigal, kolikor so mi dala pljuča. Mati Taškarca se je obrnila in takoj spoznala, kaj fanta nameravata.

»Slišita, fanta, kaj pa počenjata? Najprej sta me silila, da sem plačala svoj krvavo prislužen dinar, zdaj bi mi pa rada odpodila Sivčka. Zdi se mi, da se ga bojita.«

Andrej: »Bojiva? Tacegale umazanega osla? Kaj vam pride na misel!«

Taškarca: »Zakaj sta ga pa vlekla proč in ga hotela odgnati?«

Andrej: Samo zato, da bi mu dala merico ovsa.«

Taškarca zasmehljivo: »A tako. To je pa seveda vse kaj drugega in od vaju zelo lepo. Kar na tla mu vrzita, pa naj ga poje! Jaz sem bila pa tako neumna, da sem mislila na merico hudobije. Kako se res včasih motimo!«

Andrej in Janče sta bila osramočena in nemalo jezna, pa se tega nista upala pokazati. Njuni tovariši so se jima smejali, mati Taškarca si je mela roke, jaz sem bil pa ves razigran. Hlastno sem pohrustal svoj oves in kar čutil sem, kako mi moči rastejo. Prav zadovoljen sem bil z materjo Taškarco in ko sem ves oves hitro pospravil, sem komaj čakal, kdaj bodo začeli. Končno nastane velik hrup. Pravkar je namreč župan dal povelje, naj postavijo osle v vrsto. Jaz sem skromen, zato sem se postavil na zadnje mesto. Ker sem bil sam je vsak izpraševal, čigav da sem.

»Od nikogar!« reče Andrej.

»Moj!« zavpije mati Taškarca.

»Morate pa v srečo dejati dinar, mati Taškarca,« opozori župan.

»Sem že dejala, gospod župan.«

»Potem je stvar v redu. Zapišite torej tudi njo!«

»Je že vse narejeno, gospod župan,« pove pisar.

»Dobro. Je vse pripravljeno? Ena, dve, tri: zdaj!«

Fantje, ki so držali osle, so jih izpustili in vsak še svojega krepko prižgal z bičem. Vsi so stekli. Čeprav mene ni nihče

zadrževal, sem vendarle sam pošteno čakal, dokler nisem bil na vrsti. Zato so bili vsi nekoliko pred menoj. Niso pa še naredili sto korakov in že sem jih dohitel. In glej, že sem bil čisto spredaj pred vso jato in jo pustil zadaj, ne da bi se preveč napenjal. Fantje so kričali in pokali z biči, da bi prignali svoje osle. Jaz sem se pa večkrat ozrl nazaj, da bi videl njihove osuple obraze in da bi se toliko bolj veselil svoje zmage in smejal njihovim naporom. Moje tovariše osle pa je strašno jezilo, da sem jih pustil zadaj jaz, neznani zanikrni osel; zato so napeli vse svoje sile, da bi me dohiteli in prehiteli, pa so le drug drugemu napotje delali. Slišal sem, kako za menoj divje rigajo, se brcajo in grizejo. Dvakrat me je Jančetov osel dohitel in skoraj prekosil. Tudi jaz bi se lahko poslužil istih sredstev kakor on, pa to je bilo zoper mojo čast. Vendar pa sem tudi videl, da se moram dobro pognati, če nočem biti premagan. Šinil sem torej kakor strela naprej in tekmeča prekosil; prav tedaj pa me je pograbil za rep. Zbolelo me je tako hudo, da bi se bil najrajši zvalil po tleh, toda šlo je za to, da si priborim čast in zmago, zato sem se mu pogumno iztrgal iz zob in mu pustil kos repa za spomin. Maščevalnost mi je dala ptičja krila. Dirjal sem s tolikšno naglico, da sem ne le prvi pritekkel na cilj, ampak da so moji tekmeči ostali daleč za menoj. Bil sem zasopel in z močmi pri kraju, pa vendar srečen, saj sem zmagal. Vesel sem bil, ko so mi ploskali tisoči gledavcev okoli senožeti. Ponosno kakor pravi zmagavec sem korakal nazaj proti odru, kjer je župan imel razdeliti nagrade. Dobra žena Taškarca se mi je približala, me pobožala in mi obljubila zvrhan mernik ovsa. Že je stegnila roko, da bi ji župan izročil uro in vrečico z denarjem, ko naenkrat pridirjata Andrej in Janče ter jameta kričati:

»Stojte, gospod župan, stojte! To ni pravično. Tega osla nihče ne pozna. Prav toliko je Taškarčin kakor vsakogar drugega. Ta osel torej ne šteje! Prvi je bil moj in Jančetov, zato sta ura in vrečica najina!«

»Ali mati Taškarca ni vrgla svojega dinarja v vrečo?«

»To že, gospod župan, ampak — «

»Ali je bil kdo zoper to, da se ona udeleži dirke?«

»Ne, gospod župan, ampak — «

»Ali si ti ugovarjal zoper njeno tekmo, ko smo začeli dirkati?«

»Ne, gospod župan, vendar pa — «

»Torej je osel matere Taškarce vendarle zares zaslužil uro in vrečo!«

»Gospod župan, skličite občinske svetnike, da o stvari odločijo; sami nimate pravice!«

Župan ni vedel, kaj naj stori. Ko je tako omahoval, sem jaz odločno in hitro z zobmi popadel uro in vrečo in jo dal materi Taškarci v roke, ki je vsa nemirna in od skrbi trepetaje čakala, kako se bo župan odločil.

To modro dejanje — vsi vidite, da je bilo res modro — je moje prijatelje tako navdušilo, da so se začeli na ves glas smejati in mi burno ploskati.

»No glejte, zdaj je zmagavec sam pokazal, čigava je nagrada. Kar obdržite jo, mati Taškarca«, reče župan od smeha ves solzan. »Gospode svetovavce pa prosim, naj se gredo k meni posvetovat, ali sem prav ukrenil, da sem odločitev prepustil oslu. Prijatelja!« se je obrnil k Jančetu in Andreju in ju zbadljivo pogledal, »zdi se mi, da največji osel ni Taškarčin osel.«

»Tako je! Živijo! Bravo, gospod župan,« zakličejo od vseh strani.

In prav vsi so se smejali, samo Andrej in Janče ne; pokazala sta mi pest in jo jadrno odkurila.

Jaz pa nisem bil zadovoljen. Tako zelo sem se izkazal, no in kaj sem imel od vsega tega? Župan me je primerjal z dvema gumpcema! In zdaj se nihče več zame ni zmenil. Celo mati Taškarca je pozabila na svojega dobrotnika od veselja, da ima uro in vrečo z dve sto sedemdeset dinarji; ni se spomnila, da mi je obljubila zvrhan mernik ovsa, ampak odšla je z ostalo gručo v vas, mene, ki sem ji priboril prvo nagrado, pa še pogledala ni več. Taka je hvaležnost sveta!

8. Pri dobrem gospodarju.

Ostal sem sam na travniku; bil sem žalosten in rep me je bolel. Vprašal sem se, ali niso osli boljši od ljudi; tedaj pa me je pobožala neka lahna roka in začul sem prijeten glasek:

»Ubogí osliček! Grdo so naredili s teboj! Pojdi z menoj, uboga žival, k moji stari mami! Ona ti bo dajala boljše hrane in bo s teboj lepše ravnala kakor tile hudobni gospodarji. Ubožec, kako si suh!«

(Dalje prih.)

Mali Jezus in Janez Krstnik z velikonočnim jagnjetom.

Ko je prišel Jezus k Janezu v puščavo, je Janez pokazal ljudem Jezusa in je vzkliknil: »Glejte, jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.« Velikonočno jagnje, ki so ga morali Judje vsako velikonoč jesti, je zares krasna predpodoba Zveličarjeva. 1. Velikonočno jagnje je moralo biti orez madeža — Jezus je najčistejši. 2. Velikonočnemu jagnjetu so kri prelili — Jezus je za nas prelil kri. 3. Velikonočno jagnje so pekli na dveh granatnih palicah v obliki križa — Jezus je umrl na križu. 4. Velikonočnemu jagnjetu niso smeli streti nobene koščice — Jezusu na križu niso strli kosti. — Zato molimo v litanijah: »Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ, prizanesi nam, usliši nas, usmili se nas!« — Velikonočno jagnje drži navadno z nogo banderce. Bandero je znak zmage. Jezus je s svojim vstajenjem premagal smrt in pekel.

Franjo Neubauer:

Želja po lučki

Ah, spušča meglá se do zémlje,
poglede, razglede nam jemlje.

Ne vidimo skalnih gorá,
zvonikov, ne belih cerkvá.

Bližine in dalje
zavite so v halje,
ki segajo goste do tal.

Kje lučka z nebá je
in žar njen svetel?

Tesno krog srcá je.

Vprašuje nam žalostna misel:

»Mar vedno ta zástor bo visel,

temnil nam okó,
zakrival nebó?«

Ah, angelček, lučko zanéti,
da skozi temine posvéti!

Naj lučka gori
vse dni in noči!

Ta lučka, ki nikdar ne laže
in ozko stezico nam kaže:

edina ta pot
privede iz zmot

do prave nas sreče,
na veke blesteče.

Uganka

V	l	l	e	t	t	r	s
e	i	s	š	K	j	h	s
j	e	t	a	h	i	u	o
z	m	u	n	i	v	v	l
d	a	m	n	s	i	n	š
v	e	e	r	z	i	s	a
v	o	j	s	r	e		d
l	e	s	ž		a	c	m

Rešitev pošljite vsaj do 10. aprila na naslov »Uprava Lučke, Ljubljana, Marijin trg 4.« — Kdor bo izžreban, dobi krasen kip božje Matere. Poleg tega bo še 9 malih nagrad.

† Franc Savšek

Zamahnila je bela žena Smrt s koso, zgrudila se je žrtev — prav Ti, ljubi France si se zgrudil! Dne 23. februarja 1934, si se preselil šele 16 let star v nebeške poljane.

Kako smo še veselo kramljali pred Božičem, veseli so bili naši obrazi, tudi Tebi je rudel obraz od veselja, ko si o Božiču dobil knjižico, v kateri so bili sadovi Tvojega delovanja v peti šoli redovani, zdelal si s prav dobrim uspehom in vesel se odpravil domov k ljubi materi!

Veselo si postavljaj jaselce, veselo si obhajal božične praznike, a bo-lezen je začela kazati prve sledove, legel si na posteljo, napravil obljubo, da boš postal duhovnik — misijonar — lazarist, če ozdraviš, a božja poslanka Te je poklicala k sebi! Zdaj misijonariš na nebeških poljanah in prosim Te, da prosiš za nas, da tudi mi, Tvoji vdani prijatelji, dosežemo svoje vzvišene cilje!

Prosi za nas, ljubi France, pri Bogu in pri Mariji, ki si ju tako ljubil!
Vdani sošolec in prijatelj

Ivan Podobnikar.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prečastiti g. urednik!

Po dolgem času se oglašja Lučkar iz Poljčan, sicer boste mislili lahko, da Poljčani ne znajo pisati.

Čeprav se redko kdaj oglasimo, vendar nas je v šoli dosti, ki imamo Lučko naročeno in jo tudi vsi jako radi čitamo. Saj nas ta prelepi listič uči in nam kaže tisto pot, po kateri naj hodimo, da pridemo v večno veselje.

Prosim oprostite, da Vas nadlegujem, ali upam, da bodo moje slabe vrstice našle prostor v Vašem prelepem kotičku! — Še večkrat Vam bom pisal z veseljem, ako bodo te vrstice natisnjene! Pristrčno Vas pozdravlja in Vam poljublja roko

Mirko Herzog,
uč. V. r. os. š. v Poljčanah.

Prečastiti g. urednik!

Zelo smo Vam Lučkarice hvaležne — ne samo škofjeloške, gotovo tudi Lučkarji in Lučkarice vsepovsod — da nam toliko lepega napišete v Lučko. V prijateljskih pogovorih o sv. maši nam razlagate lepoto in pomen sv. daritve. Rajši in pobožnejše se zdaj udeležujemo sv. maše. Za materinski dan homo pa mamicam povedale tisto Vašo pesem: »Ali poznate mojo mamico?« Pridno se pa učimo tudi igro: »Pavelčkova piščalka.« Jaz bom vila. Komaj že čakamo veselega dne. Srčno Vas pozdravlja in vabi k igri

hvaležna

Bernik Antonija,
uč. IV. raz. v Škofji Loki.

Prečastiti gospod pater Krizostom!

Prosim Vas, prečastiti g. urednik Lučke, če bi lahko tudi moj listek natisnili v svoj lepi kotiček. Prvič se Vam šele oglašam, zato Vas prosim, da mi ne zamerite. Vsak mesec že komaj čakam, da brž pride Lučka, ta lepi otroški list. Lučko imam naročeno že drugo leto. Tudi »Jezusove dneve« spolnjujem redno. Lansko leto je bil sprejem »Marijinega vrta«, v katerega sem bil sprejet tudi jaz. Vsak dan grem v cerkev, ker sem ministrant. Tudi dva brata imam v dijaškem semenišču v Mariboru. Eden je že v šesti, drugi pa je v drugi gimnaziji. Učita se zelo pridno. Jaz pa hodim še v narodno šolo na Gomilskem v V. razred. Največje veselje pa imam do petja.

Vas prav iskreno pozdravlja

Jože Završnik,
učencem V. raz. na Gomilskem.

Pred Jezuščkom.

O Jezušček, k tebi
najraje pohitim,
o Jezušček, pred tabo
najraje klečim
in v tvoj presladki obrazek
zamaknjen strmim.
Iz tvojih oči nebeških
največje veselje dobim.

Pen Franc,
učenec III. raz. v Krčevini.

Prečastiti pater Krizostom!

Dovolite prečastiti gospod, da Vam še jaz napišem nekaj vrstic. Tudi pri nas v Škofjeloški šoli nas je veliko Lučkarjev in Lučkaric, ki prav z radostjo prebiramo ta lepi list; zelo nam ugaja spis v Uhaču. Sklenila sem, da bom ostala zvesta naročnica Lučke. Prosim Vas, le zmeraj pišite kaj lepega v Lučko. Tudi za rusko mladino molim.

Srčno Vas pozdravlja in poljublja roko

Marica Stanonik,
III. raz. Škofja Loka.

Prečastiti g. urednik!

Danes Vam prvič pišem. Prebiram pa Vašo predrago Lučko že več kot eno leto. Zelo me vesele »Jezusovi dnevi«. Potrudil se bom, kar mi bode najbolj mogoče, da naredim vsak dan kar največ križcev.

Vam vdana

Ivanka Karničar,
uč. I. razreda, Jezersko.

Odgovor: Vesel sem Tvojih »Jezusovih dni«. Nikdar jih ne nehaj izpolnjevati.

Prečastiti g. urednik!

Tudi jaz sem se odločila, da Vam pišem. V Beli Krajini tudi kaj radi beremo »Lučko«. Tukaj pri nas v Podzemlju je zelo živahno. Imamo Marijin vrtec in sestanek vsaki mesec. Pri sestankih imamo kakšno lepo igrico ali pa skioptične slike. Vsako drugo nedeljo v mesecu imamo deklice skupno sv. obhajilo in med sv. mašo ljudsko petje. Za vse to se pa moramo pristrčno zahvaliti našemu prečastitemu g. župniku Ilcu in kaplanu g. Smoliču, ki nas navajata k lepemu življenju. — Kako srečni bi se šteli mi Lučkarji, ko bi nas Vi, g. urednik, prišli obiskat v naš prijazen Podzemelj.

Iskreno Vas pozdravlja

Novak Ivanka,
Gradac v Belikrajini.

Prečastiti g. urednik!

Dovolite tudi meni par vrstic v »Lučki«, katere naročnica sem že tretje leto. Ne morem popisati, kako ljub mi je ta list in s kakšnim ve-

seljem ga vsakokrat prejmem; le žal, da tako poredko izhaja. Najraje bi videla, da bi izhajal vsak dan. Tudi moj bratec jo rad čita in je ne odloži prej dokler ni gotov. Potem prideta šele atek in mamico na vrsto. Tako, draga Lučka, svetiš kar celi družini.

O draga Lučka iz neba,
le razsvetluj nam srčeca,
da tukaj bi lepo živeli
in kda v nebesa bi dospeli.

Pa še nekaj moram povedati. Naš prečastiti g. pater Pavel, ki so nam preskrbeli »Lučko«, so že dalj časa bolni, zato jih priporočam vsem Lučkarjem v molitev, da se skoro povrnejo med nas.

Vas in vse Lučkarje pristrčno pozdravlja

Zdenka Virant IV. b. r.
Krčevina pri Mariboru.

Častiti gospod urednik!

Dovolite, da Vam pišem par vrstic. Najprej se Vam moram zahvaliti za nagrado, ki ste mi jo poslali. Zelo sem bila vesela ko sem ogledovala krasne podobice. Sporočim Vam, da se tudi pri nas vsled te krize počasi razširja in razsvetljuje pot v nebesa. Če bom Vaš listič brala in se po njem ravnala, ne bom izgubila poti v nebesa. »Lučka z neba« me res uči mnogo lepega in koristnega. Tudi »Jezusove dneve« izpolnjujem točno vsak večer.

Vas pozdravlja

Ivanka Pučko
I. raz. mešč. š. Križevci pri Lutomeru

Za frančiškanske misijone iz Maribora:

Kiffman 9, Felber 3, Schmiderer 3.50, Lukeš 4.50, Feldin Metka 2, Homan B. 1, Neimenovana 10, Paradižnik 2, Čeh Sonja 3, Magdič št. 0.50, Rosina Neda 7, Mučič 3.50, Hronek 1, Glaser J. 5, Neger K. 0.50, Frankl 1, Morocutti B. 2, Vodnik 0.25, Pertot 0.75, Kristl 1, Jemec J. 2, Franček Urankar 3.50, Laboter 2, Fluks M. 1, Nimmerrichter 1, Ločičnik 2, Terčič 3, Stanzer Inge 10, Glaser Štefan 3, Ras Erika 2, Ras H. 1, Walner 2, Weis Ivana 10, Rucher Alfr. 5, Marinkovič Lj. 2, Vodnik 1, Juchart W. 3, Florian O. 2, Malburg P. 1, Vidovič A. 1, H. Emica 2. Križarja Schönbaum Ivo in Egon 20.— za odkup zamorčka. — Skupaj Din 140.

Iz Ljubljane:

Bakovnik Zdravko 2 Din, Radanovič Dušan 2 Din, Wagner Anton 8 Din

Štanijol in znamke:

Marija in Radoslav Trampuš (Maribor), Radanovič Lojze (Rajhenburg), učenci in učenke drž. vodnice (Ljubljana). Bog povrni!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravištvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)